

DE **STER.**

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

*Wee hem, die spot met de handelingen des Heeren; ja, wee hem die Christus en
Zijne werken zal verloochenen.*

III NEPHI 29 : 5.

No. 7.

1 April 1908.

13de Jaargang.

PREDIKATIE,

DOOR APOSTEL C. W. PENROSE TE ROTTERDAM GEHOUDEN 15 FEBR. 1908.

Ik ben verheugd eene andere gelegenheid te hebben mijn getuigenis te geven van het werk der laatste dagen. Ik hoop dat gij uwe aandacht gevestigd hebt, op hetgeen dezen avond gesproken is. Ik wil trachten zoo duidelijk mogelijk tot u te spreken, maar ik moet het in mijne eigene taal doen. Mijn broeder zal mijne redevoering vertalen en ik hoop, dat wij tezamen bekwaam zullen zijn u eenige onderwijzingen te geven. Dat is het doel der prediking. Als ik niets nieuws zal zeggen, dan hoop ik datgene te zeggen wat waar is. Ik begeer, dat de Geest der waarheid op mij zal rusten en ook op u allen, opdat wij te zamen de dingen gelijk verstaan

Gedurende mijne rede dezen morgen, sprak ik over het begrip, dat in de christelijke wereld heerscht, dat Jezus Christus alles gedaan heeft voor de zaligheid der menschheid, en dat er niets anders door anderen verricht behoeft te worden. Ik toonde uit de Schrift aan, dat de leeringen van Jezus Christus zeer duidelijk waren met betrekking tot het werk, dat Hij heeft verricht, en ook welk werk door ons gedaan moet worden. Het is geen wonder, dat onze vrienden van ons verschillen, daar zij voor hunne leer op één of twee schriftuurplaatsen vertrouwen, en waarvan zij de beteekenis niet geheel weten. Een van die teksten, waarop zij steunen, wordt gevonden in het negentiende hoofdstuk van Johannes, vers 30. Daar wordt een verslag gegeven van de kruisiging van onzen Zaligmaker, en in dat vers wordt gezegd, dat Jezus, alvorens den geest te geven, uitriep: „Het is volbracht.” Nu, op die tekst alleen vertrouwen menschen, die in zaligmaking door geloof alléén gelooven, voor den grondslag hunner leer. Als wij nauwkeurig opmerken, dan zullen wij zien, dat hun begrip niet juist is; en als hun begrip juist is, dan is er geen noodzakelijkheid, om in Christus te

gelooven. „Het is volbracht”, Hij heeft alles gedaan. Er is niets anders voor anderen te doen; zelfs niet in Hem gelooven, want Hij zeide: „Het is volbracht”.

Ik wil trachten aan te toonen, wat Jezus Christus bedoelde toen Hij dat zeide, maar eerst wil ik u bewijzen, dat Zijn werk niet volbracht was. Wij lezen, dat toen Hij van het kruis was genomen, zijn lichaam in het graf werd geplaatst. Het was een nieuw graf, Zijn lichaam werd daar in gelegd en een grooten steen werd voor de opening geplaatst. Het graf was in eene steenrots uitgehouwen, en twee Romeinsche soldaten waren als wachters er bij geplaatst, zoodat niemand het lichaam kon wegnemen; want het was gezegd, dat Zijne discipelen hadden verklaard, dat Jezus uit den dood zou opstaan, en uit vrees dat zij het lichaam zouden wegnemen en dan het volk vertellen, dat Hij was opgestaan, waren er soldaten geplaatst om het graf te bewaken.

Het lichaam van Jezus Christus was dus in het graf gelegd. Maar waar was Christus? Was Hij in dat graf? Als Hij het verslag Zijner kruisiging leest, dan zult gij zien, dat Hij alvorens „het is volbracht” uit te roepen, tot den Vader riep: „Vader, in Uwe handen beveel Ik Mijnen Geest.” Toen Hij dus zeide: „Het is volbracht”, boog Hij het hoofd en gaf den geest.

Wat bedoelde Jezus gedurende Zijne geheele bediening als Hij zeide, dat Hij van den Vader was gekomen en weder tot Hem zou gaan als Hij heenging? Hij sprak van den geest. Dat is de ware persoon, het levende wezen in den mensch. Hij was in de wereld geboren zooals wij en toen Hij stierf gaf Hij den geest, de geest verliet het lichaam. De Apostel Jakobus zegt: „Het lichaam zonder den geest is dood”. Wij zien onze vrienden sterven, hunne lichamen worden in het graf geplaatst en de geest, die in het lichaam was, is er uit gegaan. Zij hebben den geest gegeven. Wij lezen in Prediker 12 een verslag van den dood van een mensch. Er staat in het zevende vers: „En het stof wederom tot de aarde keert, als het geweest is; en de geest weder tot God keert, die hem gegeven heeft.” Toen Jezus Christus aan het kruis stierf, verliet Zijn geest het lichaam en het lichaam lag tot den derden dag in het graf. Maar waar was Jezus, nadat Hij Zijn lichaam had verlaten en toen Zijn dood lichaam in het graf lag? Ik verwijs u naar wat Petrus zegt in zijnen eersten Zendbrief, hoofdstuk 3, verzen 18, 19 en 20. Wij lezen als volgt: „Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij, rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen; Die wel is gedood in het vleesch, maar evend gemaakt door den Geest; in Denwelken Hij ook henengegaan zijnde, den geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft, die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte, in de dagen van Noach, als de Ark toebereid werd; waarin weinige, dat is acht, zielen behouden werden door het water.” Juist

zooals de doop ons nu behoudt. Nu hebben wij gezien waarheen Jezus ging, toen zijn lichaam in het graf lag. Als het lichaam sterft, verlaat de geest het lichaam en is nog steeds een wezen, een persoonlijkheid. Toen Christus dan Zijn lichaam verliet ging Hij, zooals Petrus zegt, den geesten in de gevangenis prediken. Welke geesten? Wel, hij zeide, die in de dagen van Noach ongehoorzaam waren. Wij lezen in het Oude Testament, dat het volk het woord van Noach niet wilde aannemen, en toen hij hun vertelde, dat de tijd van den zondvloed naderde, wilden zij zijn getuigenis niet aannemen. Alleen Noach, zijne vrouw, zijne drie zonen en hunne vrouwen gingen in de Ark en werden behouden, terwijl de aarde door water gedoopt werd. Al de andere bewoners der aarde verdronken door den vloed. Waar waren de goddeloozen? De wereld was vol goddeloosheid, en alhoewel Noach kwam en hun waarschuwde van hetgene dat komende was, wilden zij toch niet de Ark ingaan en allen verdronken. Maar waar waren al die menschen, die in het lichaam leefden voor den vloed? Volgens Petrus waren zij in de gevangenis. Zij waren in de geestenwereld. Volgens de gelijkenis van den rijken man en den armen Lazarus, zijn er twee afdelingen in de geestenwereld; de plaats van rust waar de goede gaan, en de plaats waar geen rust maar straf is en waar de goddeloozen gaan. De een wordt voorgesteld als de schoot van Abraham, waar Lazarus heenging, en de andere als eene plaats van vuur en zwavel, waar de rijke heenging. De rijke man riep tot Abraham, om Lazarus tot hem te zenden, maar Abraham zeide, dat hij niet over kon komen. Er was eene groote kloof tusschen hen. Nu, het volk, dat door den zondvloed was omgekomen, ging naar dezelfde plaats als de rijke man, en in de Schriften wordt die eene gevangenis genoemd. Petrus zegt, dat Christus, toen Hij het lichaam verliet, door den Geest levend was gemaakt en heen ging en tot de geesten in de gevangenis predikte. Omtrent tweeduizend jaren waren voorbij gegaan, tusschen den tijd dat zij in de gevangenis opgesloten werden en den tijd, dat Jezus Christus tot hen predikte. Dat is een lange tijd, om in de gevangenis te zijn, is het niet? Hoe zou het u bevallen, om zoo lang in eene plaats van duisternis opgesloten te zijn? Jezus ging en predikte tot hen. Waartoe was het noodig voor Hem, om tot hen te gaan, als Hij alles gedaan had? Als Zijn werk volbracht was, waarom wilde Hij dan tot hen gaan? Petrus zeide: „Want daartoe is ook den dooden het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mensch in het vleesch, maar leven zouden naar God in den geest.” Het Evangelie moest hun in den geest gepredikt worden; en wij zien dat het voor hen mogelijk was, naar God in den geest te leven, alhoewel zij zulke groote zondaars waren. Zij moesten het Evangelie hooren, zoodat zij het konden aannemen of verwerpen, en volgens die leer geoordeeld worden.

Nu hier is iets, dat Christus gedaan heeft nadat Hij zeide, „Het is volbracht”. Dit is slechts één ding dat Hij deed. Ik kan over dat onderwerp dagen lang spreken en dingen aantoonen daarmede in betrekking staande, waarvan de wereld niets heeft geweten voor honderden jaren, maar ik wil overgaan tot andere dingen, die Hij verricht heeft. Maar laat dit punt niet uit uwe gedachten gaan, dat de leerstelling, die gedurende honderden jaren gepredikt is, dat wanneer een mensch sterft, zijne laatste gelegenheid om zalig te worden voorbij gegaan is, niet waar is. Als hij het Evangelie niet in het vleesch hoort, dan zal hij de gelegenheid hebben het in den geest te hooren. Er is eene gelegenheid voor al de heidenen die nooit van Christus in het lichaam gehoord hebben, om het Evangelie te hooren. Dit toont de rechtvaardigheid van onzen Hemelschen Vader; dat Hij niet het wreedaardige Wezen is, dat Hij verondersteld wordt te zijn, maar dat alle menschen de gelegenheid zullen hebben, Zijn woord en wil te hooren en te gehoorzamen.

Als een geest het lichaam verlaat, dan is hij een persoonlijkheid juist zoowel als toen hij in het lichaam was; alhoewel het vleesch vergaan is en tot het stof keert als het geweest is.

Jezus is dan heengegaan en heeft den geesten in de gevangenis gepredikt. De profeet Jesaja heeft dit voorspeld en Jezus Christus zelf verklaarde: „De Geest des Heeren is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalfd; Hij heeft Mij gezonden, om den armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen, die gebroken zijn van harte; om den gevangenen te prediken loslating, en den blinden het gezicht, om de verslagenen heen te zenden in vrijheid; om te prediken het aangename jaar des Heeren”. Hij is heengegaan en heeft den gevangenen geesten gepredikt. Hij predikte hun hetzelfde Evangelie, dat Hij tot de menschen in het vleesch predikte, opdat zij naar God in den geest zouden leven. En dat Zijne prediking niet vruchteloos was, is aangetoond door het gezegde van den apostel Paulus: „Als Hij opgevaren is in de hoogte, heeft Hij de gevangenis gevangen genomen, en heeft den menschen gaven gegeven”. Ef. 4 : 8. Jezus Christus heeft dus een groot werk gedaan nadat Hij aan het kruis stierf, nadat hij gezegd had „het is volbracht”.

Er was iets anders dat Hij doen moest. Hij moest de banden des doods verbreken. Het lichaam van Christus lag nog steeds in het graf en toen Hij tot dat lichaam terugkeerde, waren er engelen om Hem te dienen. De steen was van het graf afgewenteld, en Jezus Christus, die dood was, stond op. Hij verbrak de banden des doods. Hij werd de opstanding en het leven, en zooals Johannes zag in zijn visioen op het eiland Patmos: „Ik ben die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. En Ik heb de sleutels der hel en des doods”. Hij kwam voort, verkreeg de sleutelen des doods en stond met Zijn lichaam uit den dood op. Dit was een andere stap welke Christus deed in het plan van zaligheid.

Hij verscheen aan Maria in den hof; zij wist eerst niet wie het was. Maar toen Hij tot haar sprak, zeide zij: „Meester”, Jezus antwoordende zeide: „Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijnen Vader”.

Later verscheen Hij aan de discipelen. Hij verscheen aan twee terwijl zij op weg waren naar Emmaus. Hij verscheen aan de elf apostelen, Judas had Hem verraden. Hij toonde hun Zijne handen en Zijne voeten. Waarom? De teekenen der nagelen waren in Zijne handen en voeten en Hij wilde hun toonen, dat Hij uit den dood was opgestaan. Thomas, die niet wilde gelooven dat Hij de Christus was, werd verzocht zijne hand in Zijne zijde te leggen. Hij verscheen aan Petrus en sommige andere apostelen, en gaf hun onderrichtingen. Petrus was gaan visschen, en Hij zeide tot Petrus, breng Mij van die visschen die gij gevangen hebt. En toen zij gegeten hadden, zeide Jezus tot Simon Petrus: „Simon, zoon van Jonas, hebt gij Mij liever dan deze?” Hij zeide tot Hem: „Ja, Heere! Gij weet dat ik U liefheb”. Hij zeide tot hem: „Weid mijne lammeren”. Jezus vroeg hem dit driemaal, hem telkens zeggende, Zijne schapen te weiden. Wij hebben geen vol verslag van alle gesprekken, die Jezus met Zijn apostelen gevoerd heeft; wij hebben slechts een paar dingen die Jezus gedaan heeft. De apostel Johannes zeide in hetzelfde Boek, waaruit ik aanhalingen heb gedaan: „Er zijn nog vele andere dingen, die Jezus gedaan heeft, welke, zoo zij elk bijzonder geschreven wierden, ik acht, dat ook de wereld zelve de geschrevene boeken niet zou bevatten.” Jezus ontmoette van tijd tot tijd Zijne apostelen en gaf hun hunne zending, hun zeggende, het volk te doopen in den naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes, en het volk te leeren, alle dingen te onderhouden die Hij hun geboden had. Hier was iets anders, dat Christus deed nadat Hij zeide „het is volbracht”. En nadat Hij Zijne Kerk had opgericht en Zijne apostelen onderricht had, hoe die op te bouwen; en nadat Hij hun de noodige macht en autoriteit gegeven had, ging Hij met hen naar den Olijfberg. Daar sprak Hij tot hen met betrekking tot de oprichting van het Koninkrijk Gods en werd opgenomen, en eene wolk nam Hem weg van hunne oogen. En toen zij hunne oogen naar den hemel hielden, terwijl Hij heenvoer, ziet, twee mannen stonden bij hen in witte kleeding; welke zeiden: „Gij Galilesche mannen! wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is in den hemel, zal alzoo komen, gelijkerwijs gij Hem naar den hemel hebt zien heenvaren”. Hier was nog iets anders dat Hij doen moest. Hij moest weder komen, zooals Hij zelf gezegd heeft. Hij moest komen tot hen, die God niet kennen en het Evangelie niet gehoorzaam zijn, en hen uit den dood doen opstaan. Hij heeft dat nog niet gedaan, dus nog iets anders voor Hem, om te doen.

Ik wil nu uwe aandacht vestigen op iets anders dat Hij, zooals Hij zeide, moest doen. Toen Hij tot Zijne discipelen predikte op het

Oostelijk Halfrond, leefde er een groot volk op het Westelijk Halfrond. Als gij de landkaart wilt beschouwen, dan zult gij Noord- en Zuid-Amerika zien, door de landengte van Panama verbonden. Nu, dat land was bevolkt. Dat land was toen niet bekend aan het volk van het Oostelijk Halfrond. De apostelen gingen uit, om het Evangelie te prediken, zooals Jezus Christus hun verteld had, in de geheele wereld die hun bekend was, maar zij wisten niets van dat land. Er was dan voor dat volk geen gelegenheid, om het Evangelie te hooren, want de apostelen konden aldaar niet komen. Nu wil ik u één van de gezegden van Jezus Christus aanhalen. Gij zult het vinden in Joh. 10: 16. „Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen; en zij zullen Mijne stem hooren; en het zal worden ééne kudde, en één Herder”. Hij was de ware Herder; de Herder van Israël.

Hier is een boek, dat ik in mijne handen heb, en het wordt genoemd, het Boek van Mormon, waarvan velen van u gehoord hebben. Dit Boek geeft een verslag van het volk dat op dat land woonde. Zeshonderd jaren voor Jezus Christus in de wereld kwam, vertrok er een volksplanting van Jeruzalem, en werd door goddelijke openbaringen geleid, trokken over het Grootte Diepen kwamen aan dat werelddeel. Zij landden aan de Westkust van Zuid-Amerika, nabij het land, dat nu Chili genoemd wordt, en zij werden een groot volk. Toen zij naar het Noorden trokken, vonden zij het overblijfsel van een volk, dat hun vooruit was gegaan naar dat land; dat daar heen gevoerd was toen de toren van Babel werd gebouwd.

Wij lezen in Genesis een verslag van een volk, dat naar dat land was gevoerd en tot een groot volk werd. Maar het werd door oorlogen verdeeld, totdat zij vernietigd werden. Wat overgebleven was van dit volk, werd gevonden door het volk waarover ik heb gesproken. Een verslag van deze volksplantingen is in dit boek. Zij waren de nakomelingen van Jozef die in Egypte verkocht werd. Ik kan er slechts in het kort over spreken. Zij waren van het huis van Israël. Zij namen met zich het Boek van de Wet des Heeren, het boek dat Mozes las. Nu in dit boek hebben wij een verslag van de werken van Jezus Christus onder hen, na Zijne opstanding. Zij waren de schapen die niet van den stal van Jeruzalem waren. Zij waren de schapen van het huis van Israël, en Christus predikte hun het Evangelie.

Hij predikte in den geest tot de geesten in den gevangenis. Maar nu deed Hij het in het lichaam — Zijn opgestane lichaam. Hij toonde hun de teekenen der nagelen in Zijne handen en voeten; Hij leerde hun het zelfde Evangelie, dat Hij leerde aan de menschen in het vleeschte Jeruzalem, dat Hij leerde aan de geesten in de gevangenis — het eenige Evangelie waardoor de mensch kan zalig worden. Hij leerde hun, in Hem te gelooven. Hij leerde hun, geloof, bekeering, den doop tot de vergeving van zonden en den Heiligen Geest door oplegging der

handen van Zijne dienstknechten. Hij bediende hun het heilig avondmaal. Hij koos twaalf apostelen, bevestigde hen en stortte Zijnen Geest op hen uit. Wij lezen dit alles in dit boek. Hoe hebben wij dit boek verkregen? Ik zal het in het kort vertellen.

De leiders der verschillende geslachten schreven een verslag der handelingen, door hen verricht, op metalen platen. Deze werden van vader op zoon overhandigd, en omtrent vierhonderd jaren na Christus verscheen er een profeet van God, Mormon genaamd, en deze maakte een uittreksel van die verslagen en verbond ze tezamen in zijne geschiedenis. Alles was op metalen platen gegraveerd en, volgens het gebod van God aan zijn zoon, waren ze in de aarde verborgen, en bewaard in een heuvel; want het volk had de wegen des Heeren verlaten. Er waren niet langer apostelen en profeten; niet langer geïnspireerde mannen, om het woord Gods te prediken. Daarom werd het verslag verborgen. Nu in deze laatste dagen is de persoon, die de platen heeft verborgen in den grond, en een engel geworden is zooals Jakobus, Petrus, Johannes en Johannes de Dooper geworden zijn, gekomen en openbaarde de plaats waar de platen waren verborgen, aan den jongeling Joseph Smith, die door de macht Gods en met behulp van een instrument, waarvan wij in den Bijbel lezen, de Urimen Thummim genaamd, die verslagen in het Engelsch vertaalde. Het is tevens vertaald geworden in de Nederlandsche, Fransche, Duitsche, Spaansche en Turksche taal, in de talen van de bewoners van de eilanden der zee, en in andere talen.

Dit is geschied opdat het Evangelie van Christus, dat op het Westelijk Halfrond gepredikt werd, in de geheele wereld zou komen; hetzelfde Evangelie, dezelfde macht en dezelfde geest die er toe behoort. Gij kunt omtrent dit boek en de voortkoming ervan lezen, in de boeken van Ezechiël en Jezaja. Nu, hier is iets anders dat Jezus Christus deed, nadat Hij zeide: „Het is volblacht”. Ik heb geen tijd, om vanavond alle dingen te bespreken die Hij deed, maar ik wil u verwijzen naar I Cor. 15, waar Paulus duidelijk het Evangelie voor de zaligheid der dooden predikt. Hij zeide, dat Christus de Eersteling der opstanding was en gaat voort te toonen, dat Christus allen uit den dood wil opwekken. Sommigen zullen in de eerste opstanding voortkomen en sommigen op het einde der wereld. Wij zullen opstaan in verschillende graden van heerlijkheid; sommigen met de heerlijkheid der zon, anderen met de heerlijkheid der maan en sommigen met de heerlijkheid der sterren. Allen zullen uit den dood opstaan. Maar dat is nog niet gedaan. Is dit niet een groot werk, dat Christus nog verrichten moet? Had Hij al Zijn werk volbracht toen Hij zeide: „Het is volbracht”. Wanneer Christus alle dingen zal gedaan hebben, dan zal de Zoon zelf aan den Vader onderworpen zijn, en zal geschieden wat geschreven staat: „Dood waar is uwe prikkel, hel waar is uw

overwinning"? Christus zal de groote Overwinnaar zijn. Hij zal onze lichamen uit het graf opwekken. Hij zal de zee de dooden weer doen geven, en zooals Johannes zag in zijn visioen, zooals gij leest in Openb. 20. „En Ik zag de dooden, klein en groot, staande voor God; en de boeken werden geopend; en een ander boek werd geopend, dat des levens is; en de dooden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hunne werken". Hij toonde Zijne discipelen dat Hij macht had, Zijn leven neder te leggen en het weder op te nemen, Joh. 5. In vers 28 en 29 van dat hoofdstuk zegt Hij: „Verwondert u daar niet over; want de ure komt, in dewelke allen, die in de graven zijn, Zijne stem zullen hooren; zij zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis". En Jezus Christus moet dat werk nog doen. Heeft Hij al Zijn werk gedaan? Neen! Worden de menschen nog niet door den dood weggenomen, worden mannen en vrouwen niet door den dood gescheiden? De dood regeert steeds. Satan heerscht nog steeds in de harten der ongehoorzamen, en Christus moet nog komen, om den dood te niet te doen. Jezus Christus moet nog komen, om deze aarde te vernieuwen en tot hare oorspronkelijke schoonheid herstellen; opdat Eden weer mag bloeien op aarde, dat de boom des levens weer in den hof mag groeien, dat de vloek en de vijandschap tusschen den mensch en de aarde weggenomen mag worden, en de aarde vol zal zijn met de kennis van God, zooals de wateren het Groote Diep vervullen. Een groot en heerlijk werk moet nog verricht worden met de tweede komst van onzen Verlosser, om alle dingen onder Zijne voeten te onderwerpen.

Nu, ik behoef niet verder te gaan. Toen Christus die woorden sprak, bedoelde Hij niet, dat Hij al Zijn werk gedaan had. Wat bedoelde Hij? Leest verzen 28-30 van Joh. 19. Ik zal die niet lezen, leest ze in uwen eigen Bijbel. Maar onze vrienden in de Secten-wereld zoeken slechts één kleinen zin uit die verzen, en gij moet alle drie de verzen lezen, om te verstaan wat Hij bedoelde. Waar over sprak Hij? Hij sprak over Zijn lijden aan het kruis. Hij moest Zijn eigen kruis dragen. Zij nagelden Hem aan dat kruis. Een Romeinsch soldaat stak een speer in Zijne zijde. Om Hem te bespotten werd eenen kroon van doornen op Zijn hoofd gezet. En nadat Hij daar gedurende uren gehangen had, riep Hij uit: „Mij dorst". En zij vulden eene spons met edik, en omleiden ze met hysop, en brachten ze aan Zijnen mond. Toen riep Hij uit: „Het is volbracht". Hij boog het hoofd en gaf den geest.

Wat was volbracht? Het lijden, de ellende, de verwerping der menschen. Hij kwam tot de Zijnen en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. De vroomste en godsdienstigste menschen van Zijnen tijd brachten Hem ten dood. *(Wordt vervolgd op blz. 110.)*

DE S.T.E.R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:
SYLVESTER Q. CANNON.

Assistent:
W.M. J. DE BRIJ.

BEKOMMERD ZIJN OM ANDEREN.

Weent niet over Mij, maar weent over uzelf, en over uwe kinderen.

LUKAS 23 : 28.

Toen onze Verlosser buiten Jeruzalem gevoerd werd, om gekruisigd te worden, werd Hij door eene groote menigte van volk en van vrouwen gevolgd, welke weenden en Hem beklaagden. En het was geen wonder, dat zij dit deden, want zij dachten aan het vreeselijk lijden, dat Hij moest ondergaan. Zij weenden, om het leed van een ander. Wij mogen dat doen, want als het lijden van anderen ons geheel ongevoelig zou laten, zouden wij liefdeloos, zelfzuchtig en wreed zijn. Maar er is in dit voorval een les voor ons te leeren.

Vele menschen denken alleen aan anderen. Zij zijn bekommerd over den toestand van anderen. Het welzijn, de fouten, de gebreken, het lief en leed, kortom alles wat anderen betreft, is steeds voor hunne oogen. Als het nu alleen het lijden, de ellende of het welzijn van anderen was, dan was er gelegenheid den dienst van een Heilige te verrichten, door te helpen. Maar helaas, zoo velen zijn bekommerd over zaken van anderen, die hun in het geheel niets aangaan.

Het antwoord des Heeren geeft ons veel te denken. Jezus wees het volk op hun eigen toestand. Hij wist welke ellende hun en hunne kinderen te wachten stond; en daarom vermaande Hij hun, over hunnen eigen toestand te weenen. Hij moest wel lijden, en bitter was de kelk die Hij te drinken had, maar vergeten wij niet, dat Hij Zijn plichten deed. Zijn lijden was anderen tot welzijn. Zijn lijden toonde ons, dat Hij gewillig was, den wil Zijns Vaders te volbrengen. Groot en heerlijk is Zijn loon. Neen, Hij behoefde niet beklaagd te worden, want al voerde Zijnen weg naar het kruishout, het voerde eveneens naar de kroon der overwinning. Alles was wel met Hem.

Maar wat zeide Hij omtrent de personen, die om Hem weenden? Treurig was hun lot en dat hunner kinderen; ja, voorwaar Hij mocht zeggen: „Weent over uzelf, en uwe kinderen”.

Het was de roeping des Heeren, het leed en het lijden van anderen te dragen; en zoo is het soms de roeping van sommige menschen, bekommerd te zijn, om den toestand van anderen; en in het vervullen van dezen plicht zullen zij gezegend worden. Maar wee hen, wier roeping

het niet is, zich over anderen, of met de zaken van anderen te bemoeien, of steeds bekommerd zijn over den toestand van anderen en hunnen eigen toestand vergeten. Wij moeten ook in deze dingen niet tot het uiterste gaan, maar steeds wijsheid en overleg gebruiken.

Laat een ieder onzer deze les op zich zelven toepassen, en vragen: Hoe is mijn toestand; ween ik misschien te veel over de zonden of het lijden van anderen, en is misschien mijn toestand, of die mijner kinderen zoo, dat ik zelf moet weenen?

Lezer, wat is uw toestand? Zijt gij weenende? Waarom en voor wien? Is er geen reden om over uzelf en de uwen te weenen? Onderzoek uzelf, opdat het antwoord des Heeren ons straks niet in de ooren klinkt, als het misschien te laat is.

(*Vervolg van Blz. 108.*)

Ja, het lijden van den Heere Jezus is voorbij. Hij zal wederkomen, maar niet als het kind van Bethlehem, niet als de Man die geen plaats had, om Zijn hoofd neer te leggen; maar als een machtig Koning, als Koning der koningen en Heer der heeren.

Laten wij ons in den dag onzer zaligheid verheugen. Het licht des Heeren is van den hemel nedergekomen. Het Evangelie is opnieuw geopenbaard. Wij hebben het in den Bijbel, in het Boek van Mormon; wij hebben het in levende openbaringen van God in onzen eigen tijd; en wederom kunnen zij de stem van profeten hooren en de macht des Heiligen Geestes zien. De weg wordt voor den Heere toeberaid, om in heerlijkheid te komen.

Dit werk zal voortgaan en het Evangelie zal tot alle volken gepredikt worden. En als het gepredikt is aan de geheele wereld, dan zal de Heere komen en Zijn Koninkrijk oprichten, en Christus zal Koning zijn. Als menschen u vertellen, dat Christus alles volbracht heeft toen Hij aan het kruis hing, vraag hun dan, of Hij het werk heeft volbracht, dat wij moeten doen. Als Hij Zijn werk heeft gedaan, heeft Hij dan ook ons werk verricht? Wij moeten ons werk doen. Ons werk is Hem te ontvangen, in Hem te gelooven, ons van onze zonden te bekeeren, gedoopt te worden tot vergeving onzer zonden en den Heiligen Geest te ontvangen door de oplegging der handen. Als Hij Zijn werk zal volbracht hebben en wij ons werk, dan zullen wij met Hem vereenigd worden; geoordeeld worden volgens onze werken; eene heerlijke opstanding deelachtig worden en de vreugde des Heeren ingaan.

Heere, help ons, om ons werk te volbrengen, opdat het werk van Christus en van ons tezamen vereenigd mag worden; Christus over alles zal regeeren en God zal zijn alles in allen.

ZALIGHEID VOOR DE DOODEN.

SUSA YOUNG GATES.

Het beginsel is veranderd door verschillende godsdiensten. Het is een beginsel van genade, van barmhartigheid, van macht en tot verhooring.

Slechts enkele godsdiensten der wereld hebben de waarheid behouden, omtrent eene mogelijke zaligheid voor de dooden, alhoewel allen de oorspronkelijkheid en reinheid van dat beginsel hebben bedorven. De oude godsdiensten van Buddha en Brahma, bewust zijnde van het feit, dat er een bestaan voor dit leven is en ook hiernamaals, en dat de geest in beiden ondervindingen kan opdoen en opdoet, verdraaien deze waarheid door hun geloof te verkondigen, dat de mensch ontelbare malen op deze aarde een bestaan heeft. Zij beweren, dat een mensch telkens weder opnieuw geboren wordt op deze planeet, totdat de geest de hartstochten heeft overwonnen, en de menschelijke wil aan den goddelijken wil onderworpen is. Zoodoende hebben zij de waarheden van het voorbestaan en van de zaligheid voor de dooden verkeerd voorgesteld. De Katholieken, die de overlevering dezer waarheden hebben behouden, en toch hebben nagelaten die in hunne reinheid en eenvoudigheid te bewaren, veranderen de beteekenis door missen voor de dooden te doen, om ze uit het „vagevuur” te halen; en dan doen zij gebeden tot verschillende heiligen, hun voor hunne voorspraak bij de maagd Maria verzoekende. Zij gelooven, door overlevering, dat de liefde, het geloof en de gebeden van de dooden steeds van kracht zijn; zij kunnen ons stervelingen op deze aarde helpen of verhinderen. Waarom en hoe dit plaats heeft kunnen of willen zij niet uitvinden. En hunne verdraaide inzichten der waarheid zijn zoo vermengd met den nevel van overlevering en afval, dat ze gevaarlijk inplaats van heerlijk zijn.

De geestelijke atmosfeer om ons heen, is vol met alle soorten geesten en invloeden. Als een man of vrouw de hulp van een geest of macht zoekt, of gebruikt eenen anderen naam dan den naam van Jezus, om onzichtbare hulp of leiding te verkrijgen, dan is het mogelijk, dat hij of zij door de verleidende geesten, die ons stervelingen omringen, overwonnen worden. Er is slechts één naam, die van Jezus Christus, en er is één priesterschap, dat volgens de orde van den Zoon van God is, en alleen door deze twee beginselen van macht, gebruikt onder den invloed van den Heiligen Geest, is een mensch veilig en zeker van bedrog en duisternis. De Schriften zijn zeer duidelijk en helder omtrent deze punten.

Het feit, dat er in vergelijking slechts enkele van Gods kinderen zijn, die in het leven de volheid van Zijn Evangelie hebben aangenomen, of maar zelf gehoord, is zeer ontmoedigend voor den zoeker naar waarheid.

Hij vraagt, of er rechtvaardigheid in een plan van zaligheid is, dat hem in het koninkrijk der hemelen zal brengen en zijne geliefde moeder en edele vader buiten sluit? Omdat zij stierven eer zij iets wisten omtrent het Evangelie van Christus, moeten zij daarom voor altijd naar eene plaats van pijniging en ellende verwezen worden? Waarom zou iemand niet gaarne zijne eigene zegeningen opgeven, opdat zijne moeder of vader die kan genieten? Aldus staat de onderzoeker naar de ware godsdienst des levens, ontstelt voor dit geheim. De Katholiek zegt hem, dat als hij den priester zooveel geld wil geven, dan zal er eene zekere hoeveelheid gebeden gedaan worden, om den geest zijner moeder uit het vagevuur te halen. En dan vraagt de bekeerling, wat omtrent mijn vader, mijne voorouders enz. enz. De Katholiek antwoordt, dat het geld en de gebeden zoo ver kan gaan als ze maar hebben willen, en dan — dan, als wij eene uitspraak van den laatsten Paus zullen gelooven, zijn de zielen van allen die gestorven zijn, voor de komst van Christus, zonder en buiten de zaligmakende genade der verzoening van Christus. Wij willen met niemand twisten, noch met de godsdienst van eenig persoon, want een ieder leeft volgens zijn licht; maar zoodanige leerstellingen zijn niet overeenstemmend met het verstand van eenen Israeliet.

Welke goddelijke genade is getoond door dit beginsel van zaligheid voor de dooden. De liefde en toegenegenheid van God is getoond, niet alleen tot eenige van Zijne kinderen, maar tot iedere ziel die op aarde geleefd heeft. Niet een hunner is te klein, noch te groot, noch te ver verwijderd en niemand is vergeten; allen komen onder het bereik Zijner liefde-banier van genade, maar niet allen in dezelfde heerlijkheid. Sommige geesten die oproerig en twistziek zijn hebben misschien eeuwen noodig, om de zuivere waarheden van de leeringen des Heeren te verstaan en aan te nemen. Maar er is voor allen hoop, macht, genade en ten laatste zaligheid voor elkeen, uitgenomen de ongelukkige zonen der verdoemenis. Wat hebben de godsdiensten dezer wereld te geven in plaats van dit heerlijk beginsel?

De barmhartigheid van dit beginsel is openbaar voor het zwakste verstand. Dat vrede en zaligheid zich zoo ver uitstrekt en zoo snel voortgaat als zonden en lijden, is een goddelijke leer. Dat noch tijd, dood of dwaling de voortgang van de barmhartigheid Gods kan tegenhouden, zoodat die de verst verwijderde bewoner der oudheid, zoowel als het laatste kind op aarde geboren, kan bereiken, is eene vreugdevolle gedachte. Welke blijdschap brengt de overdenking van zoodanig beginsel, in al zijne eenvoud, in het menscheijk hart!

Zaligheid voor de dooden is tevens een beginsel van macht; want niet alleen bevoorreed dit beginsel de dooden, die den klank van het eeuwig Evangelie niet op aarde gehoord hebben, maar het werk tevens krachtig en met zekerheid op den levenden persoon, die werk doet in

betrekking tot de zaligheid voor de dooden. Er over te schrijven, inlichtingen omtrent overleden betrekkingen te verkrijgen, in de Tempels van den levende God te gaan en daar voor de dooden te werken; al deze dingen brengen onmiddellijke macht en zegen, tot een ieder die zoodanig werk doet. Door te zegenen wordt men gezegend. Of de dooden macht en geloof hebben, in het opzenden van gebeden tot God voor hunne in leven zijnde verwanten, die voor hen werken, of dat de uitoefening van het beginsel zelf de belooning er voor is, doet niets ter zake. De macht en gaven die tot de levende ziel komen, die werkt voor de dooden, zijn zoo zeker en onbetwistbaar als het bestaan van warmte en licht zijn. Een ieder die gearheid heeft, zelfs, in de minste graad van dit werk, kan getuigen tot de waarheid van dit beginsel van macht, in betrekking tot de zaligheid voor de dooden. Die personen worden genoemd: „Zaligmakers op den berg Zion.” En zijn zij zodoende geen erfgenamen en mede erfgenamen met Jezus Christus? Want door dit werk van zaligheid voor de dooden, komen zij nader tot het werk van den Zaligmaker dan op eenige andere wijze, uitgenomen wanneer zij in het zendingsveld zijn, trachtende menschen tot de waarheid te brengen.

Het is tevens een beginsel van verhooging. De Zaligmaker zeide, dat hij die zijne ziel wil vinden, eerst gewillig moet zijn, die in Hem en Zijn dienst te verliezen. Op geen andere manier kan de mensch zoo volkomen zijne toewijding tot Christus toonen, en hunne volkomen afstand van zelfzuchtige zelfverheffing, dan door hun tijd, hunne middelen en hun leven zelf te geven tot de verlossing der dooden. Er is geen mogelijkheid voor menschen zich te bedriegen met valsche beweegredenen; er is geen aardse eer verbonden aan het werk van verlossing voor de dooden; er is geen wereldsch voordeel, noch het zoeken naar of het verkrijgen van den lof van menschen. De man of vrouw die het onderneemt, te werken voor de verlossing van de levenden, is niet altijd zeker, dat zelfzuchtige eerzucht niet vermengd is met zijne hoogere beweegredenen, en zodoende zijne macht en zekere belooning vermindert. Maar als hij werkt voor de verlossing der dooden, dan is er geen mogelijkheid voor zelfzuchtige beweegredenen, om in te sluipen en te bederven. De personen voor wie hij werkt, zijn niet zichtbaar, kunnen hunne dankbaarheid niet uitdrukken, door hem om den hals te hangen en van vreugde te weenen, noch hem prijzen voor wat hij gedaan heeft. Niemand staat gereed hem geld te geven of voordeel voor zijn arbeid. Hij is alleen met zijn eigen hart in deze zaak; en alleen God en de geesten voor wie hij werkt, weten zijn werk en kennen zijne toewijding. Tot hen alleen kan hij uitzien voor erkenning of voor belooning. En met zoodanige beweegredenen is zijn hart zeker, volkomen gereinigd te zijn van zelfzucht en verdorven verlangens. Wij stellen ons niet anders voor onzen Maker, als wij werkelijk zijn.

Aldus kunnen wij besluiten, dat verlossing voor de dooden, een beginsel is, van barmhartigheid, genade, macht en verhooging. Wat dachten de oude heiligen omtrent dit beginsel?

Young Woman's Journal.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Uit een brief van Ouderling C. N. Willemsen, Amsterdam, nemen wij het volgende: Ik vind *de Ster* een zeer aangenaam tijdschrift, het bouwt mij op, en ik kan ook gerust zeggen dat ik nu weder naar het volgende nummer uitzie. Wij genieten hier den Geest des Heeren in groote mate, en de vergaderingen worden buitengewoon goed bezocht zoowel door vreemden als door broeders en zusters.

Een buitengewone vergadering werd Zondag 8 Maart, gehouden in het lokaal „Ons Huis” te Zwaagwesteinde, door Pres. Meibos en de aldaar werkzame zendelingen. De bijeenkomst werd door vreemdelingen en vrienden druk bezocht. Er waren ook verscheidene leden uit Leeuwarden aanwezig. Een heerlijke geest heerschte. De vooruitzichten voor het werk aldaar zijn zeer aanmoedigend.

De Zendelingen te Haarlem zijn begonnen geregelde bijeenkomsten aldaar te houden. De eerste vergadering werd op Zondagavond 15 Maart gehouden, 23 vrienden en onderzoekers waren aanwezig. Een goede geest heerschte. Verscheidene boekjes werden verkocht.

Op Zondag 15 Maart, des namiddags ten half drie, werd er eene buitengewone samenkomst gehouden te Dubbeldam, in het lokaal „Eikendonck”. Er waren ruim 100 vreemdelingen aanwezig.

Des avonds ten 7 ure werd er eene bijzondere vergadering gehouden, in het lokaal aan de Museumstraat 21. te Dordrecht. Aldaar waren omtrent 40 vreemdelingen tegenwoordig. In beide vergaderingen werd met groote aandacht naar de sprekers, M. Dalebout, W. J. De Brij en F. Tadge geluisterd. Er werd ook veel lectuur, traktaatjes en boekjes verspreid.

Den 21 Maart bracht Pres. Cannon een bezoek aan de arbeidsvelden in België, welke allen in goeden toestand waren gevonden. De zendelingen hebben tamelijk vele onderzoekers en vrienden. Vergaderingen werden gehouden in Vernis, Seraing, Luik en Brussel waarbij verscheidene vreemdelingen en vrienden waren en allen stelden veel belang in de boodschap van de zendelingen.

Zondagmorgen, 15 Maart, werd een korte dienst gehouden in de openbare badplaats aan de Rivier de Maas, te Luik, België, ter gelegenheid van het doopen van eenige personen aldaar. Door uitnoodiging van de zendelingen waren omtrent 40 leden en vrienden aanwezig. Een lied werd eerst gezongen, waarna het gebed werd geofferd. Daarna las Ouderling Harold E. Young een hoofdstuk uit den Bijbel, en toen nam Pres. Geo H. Dubois het woord en besprak de noodzakelijkheid en de wijze van den doop, en wat de vruchten daarvan zouden zijn. Ouderling J. A. Nielson wijdde toen die badplaats toe voor het verrichten van de verordening en vier personen werden gedoopt, die later denzelfden dag waren bevestigd door oplegging der handen. Een heerlijke geest heerschte in die korte bijeenkomst, en allen waren ingenomen door de schoonheid en plechtigheid van de verordening.

ONTSLAG EN BENOEMING.

Ouderling O. G. Cardon is van zijne werkzaamheden als Secretaris der Zending ontslagen en geroepen in Dordrecht te arbeiden.

Ouderling Chas S. Hyde is benoemd tot Secretaris der Zending.

VAN HET GELUK IN HET HUWELIJK.

„Of zij gelukkig zijn zal?”

Dat was weder bij een nieuwe verloving de algemeene vraag aan een theetafel. Een onder het gezelschap, een vrouw op leeftijd, antwoordde:

„Het komt mij voor, dat men in onzen tijd te dikwijls slechts die vraag stelt: Zal zij, hij gelukkig worden?” . . . in plaats de ernstige hooggewichtige vraag te stellen:

„Kan zij, kan hij gelukkig maken. En willen zij het doen, hebben zij dat voornemen?”

Wie slechts gelukkig worden wil, is zelfzuchtig en eischt alles voor zichzelf, wie gaarne gelukkig *maakt*, is offervaardig en toegevend, zulke eigenschappen maken een huwelijk gelukkig.

Achter het geschreeuw over huichelarij verbergt zich vaak de vijandschap tegen het levende Christendom en tegen de hoofdwaarheden des Evangelies.

NEEN, SPREEK GEEN KWAAD.

(Uit het Engelsch.)

Neen, spreek geen kwaad. Een vriend'lijk woord
Slaat nooit een wond die traag geneest;
En al trompetten wat men hoort,
Is ver beneën een eed'len geest.
Veel leeds wordt dikwjl afgewend,
Door 't volgen van het beter plan,
Want is slechts weinig goeds bekend,
Spreek toch van elk zoo best als 't kan.

Geef mij het hart dat opspraak schuwt,
Dat and'rer fouten graag bedekt;
Het betere in de menschheid gruwet,
Toont men wat haar tot schande strekt.
Ons drijve een eed'ler, beter wensch,
Die wanbegeerten overmàn,
Die 't goede zoekt in ieder mensch,
En spreekt van elk zoo best als 't kan.

Spreek dan geen kwaad. Gij zoudt misschien
Zelf erger zijn dan wie gij laakt,
En mocht gij 't eerst iets laakbaars zien,
Wees de eerste niet die 't ruchtbaar maakt,
Want o! het leven is zoo kort,
Kom, laat ons hiernaar streven dan,
Dat er gestaág gesproken wordt
Van iedereen zoo best als 't kan.

SALT LAKE CITY, UTAH.

FRANK I. KOOYMAN.

OVERLEDEN.

Te Den Haag is op 3 maart, 1908, overleden Barthelomes van der Weijden. Hij werd 12 Februari 1828 te Dordrecht geboren.

I N H O U D:

Predikatie	Biz. 101	Ontslag en benoeming	Biz. 115
Bekommerd zijn om anderen	" 109	Van het geluk in het huwelijk	" 115
Predikatie (<i>Vervolg.</i>)	" 110	Neen, spreek geen kwaad	" 116
Zaligheid voor de dooden	" 111	Overleden	" 116
In ons eigen Zendingsveld	" 114		

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 8, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.